

Den 15. februar 1972 fremsatte hr. Holger Hansen og andre medlemmer af tinget et forslag til folketingsbeslutning om lokaliseringsrådgivning. Også i sin ministertid har hr. Holger Hansen været inde på tanken.

Med lands- og regionplanlægningen vil der efterhånden blive skabt et solidt grundlag for en *lokaliseringsvejledning*. Det vil blive muligt at give erhvervene et samlet overblik over eksisterende og fremtidige udlæg af erhvervsarealer, lokaliseringen af institutioner og trafikbetjening, udbuddet af arbejdskraft m. v. i alle egne af landet. Der kan derfor være anledning til at tage denne tanke op igen.

En eventuel statslig vejledningsordning må etableres i samarbejde med erhvervslivets, lønmodtagernes og kommunernes organisationer, og såvel erhvervsorganisationer som pengeinstitutter må informere virksomhederne om vejledningen. Også gennem statens erhvervsfremmende foranstaltninger bør der kunne henvises til vejledningen.

Det er vigtigt, at kontakten med virksomhederne etableres så tidligt i deres planlægning, at de endnu ikke har bundet sig til nogen bestemt løsning.

Jeg tror, at ordningen for at få tilstrækkelig virkning skal være obligatorisk for virksomheder, der påtænker byggeri over en vis størrelse; obligatorisk i den forstand, at virksomhederne får pligt til at spørge, men er frit stillet i deres endelige valg. Derfor må virksomheder, der søger byggetilladelse, henvises til vejledningen, hvis de ikke allerede har været i kontakt med den.

De virksomheder, der i dag ønsker at indhente oplysninger om lokaliseringsfaktorer, må henvende sig en lang række forskellige steder — til kommuner eller lokale erhvervschefer, til egnsudviklingsdirektoratet osv. For virksomheder vil en vejledningsordning derfor indebære en forenkling ved, at de vigtigste oplysninger — ikke mindst om den kommunale og regionale planlægning — vil være samlet ét sted, og tillige en udvidet service ved, at en række oplysninger, som i dag ikke er umiddelbart tilgængelige, vil kunne stilles til rådighed.

Miljøministeriet vil i forbindelse med den igangværende omstrukturering og omprioritering af opgaver kunne skabe de organisatoriske rammer for denne vejledningsvirksomhed.

De ovenstående retningslinier vil være regeringens oplæg til forhandlinger med erhvervslivets organisationer m. fl. om en lokaliseringsvejledning.

Som led i *arbejdsmarkedspolitikken* yder staten støtte til omskoling af arbejdere, der beskæftiges ved egnsudviklingsstøttede virksomheder.

Som led i EF's regionalpolitik er der netop oprettet en europæisk *regionalfond*, der supplerer medlemslandenes egne ordninger. Støtte kan både gives til erhvervsinvesteringer og offentlige investeringer i infrastruktur. I den treårsperiode, der foreløbig er tale om, er Danmark berettiget til ca. 125 mill. kr. Heraf vil den helt overvejende del gå til projekter på Grønland, og der vil i 1975 herudover kun blive ansøgt om bistand til erhvervsinvesteringer i Nordjylland (Nordjyllands amt og det gamle Thisted amt) og Bornholm. I 1976 og følgende år vil man under hensyn til de øgede midler inddrage flere danske egnsudviklingsområder under ordningen. For 1976 og kommende år må endvidere spørgsmålet om bistand fra regionalfonden til kommunale infrastrukturinvesteringer tages op til fornyet overvejelse.

Det er væsentligt at sikre udbygningen af *den offentlige service* i egnsudviklingsområderne. Det øger beskæftigelsen, det giver befolkningen bedre levevilkår, og endelig er et tilfredsstillende serviceniveau af stor betydning for lokaliseringen af nye virksomheder.

Udflytning af statsinstitutioner fra hovedstadsregionen har fundet sted i enkelte tilfælde. De tilfører den by, hvori de lokaliseres, stabil og forholdsvis vellønnet beskæftigelse, så det er naturligt, at denne mulighed ofte har været fremme i debatten.

Der må dog tages hensyn til andre målsætninger for statsinstitutionernes lokalisering. Udflytning medfører på kort sigt kostbare flytninger og nybyggeri, og kan på lang sigt medføre dårligere kommunikationsforbindelser og nedsat effektivitet i administrationen. Det er mindre problematisk at søge sådanne *nyoprettede statsinstitutioner*, der ikke skal have en løbende, tæt kontakt med ministerier og folketing, lokaliseret i provinsen, fortrinsvis i egnsudviklingsområderne.

Nogle typer af statsinstitutioner, f. eks.